

[Stensballe.]

der havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er disse Bestemmelser, Kasserne ikke har villet bruge, idet de ikke i større Maal har oprettet Krisekasser; alt i alt er der oprettet 6, 3 umiddelbart efter Lovens Vedtagelse og 3 efter Vedtagelsen af den midlertidige Lov af 4. Marts 1928. Det, jeg gør mig til Talsmand for, er, at man gaar videre ad den Vej for saa hurtigt som muligt at faa Krisekasser oprettet, saaledes at man ikke paa ny skal komme til at staa foran en Vinter, i hvilken der ikke kan ydes Hjælp; derigennem vilde man ogsaa komme de arbejdsløse og Kommunerne til Hjælp. Det kan være rigtigt, at vi ikke i Udvalget kom ind paa at behandle dette Spørgsmaal, da et andet Lovforslag laa i Folketinget. Jeg har intet imod, at Sagen bliver behandlet i Folketinget; mit Partis Medlemmer i Folketingsudvalget har stillet sig paa samme Standpunkt som vi og søgt at faa det Forhold ordnet. Derimod kan vi ikke tiltræde den højtærede Ministers Forslag, hverken som Helhed eller i væsentlig Grad, thi vi kan ikke gaa med til en Lovgivning, som er stik modsat den, der blev gennemført i 1927, hvilket det forelagte Lovforslag er paa mange Punkter. Jeg mente derfor heller ikke, der var Grund til at gaa til en Udvalgsbehandling her, thi jeg udtalte allerede under første Behandling, at mit Parti ikke kunde gaa med til en ren Understøttelseslovgivning, vi maatte henvise til Hjelpekasserne.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) talte igen om Valgdagen, han mente ikke, det var os behageligt at opleve Valgdage. Ja, Valgdage kan virke paa noget forskellig Maade, somme Tider er det det ene Parti, der taber, somme Tider det andet, og somme Tider kan et Parti lide Tab derved, at det Parti, som det er i Samarbejde med, taber — det ved det ærede Medlem saa godt fra Valgdagen 1926. Endskønt hans Parti den Gang gik frem, tabte Støttepartiet, og det bevirkede, at det socialdemokratiske Ministerium ikke kunde holde sig. Saaledes gik det ogsaa paa denne Valgdag: mit Parti gik ikke tilbage, men alligevel blev Resultatet, at Regeringen maatte overlades til Socialdemokratiet sammen med det radikale Venstre. Men at det skulde betyde, at vi skulde opgive vore principielle Standpunkter, kan jeg ikke erkende. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem for sit Partis Vedkommende vilde give efter for alt, hvad der blev vedtaget i Folketinget, naar f. Eks. Venstre og det konservative

Folkeparti havde Flertal der, selv om Flertallet en Gang, hvad der i Øjeblikket ikke er stor Udsigt til, skulde skifte i dette høje Ting. Men vi faar se, naar Tiden kommer. Al denne Tale om, at Tinget her skal bøje sig for, hvad Folketinget vedtager, tager jeg Afstand fra, i saa Henseende maa vi henholde os til Grundloven. Vi er villige til Forhandling, det er vi ogsaa om dette Spørgsmaal, men ikke om et Lovforslag som det, der her er fremsat, og heller ikke med den Indsats, ærede Partier har gjort i Udvalget, thi der fremkom ikke noget, som kunde give os Anledning til yderligere Forhandling, eller noget, som svækkede vort Standpunkt her i Salen.

Ludvig Christensen: Den ærede Ordfører for Udvalget (Stensballe) fremhævede; at Venstre og Udvalgets Flertal havde været villige til Forhandling. Jeg vil have Lov til at bestride Rigtigheden heraf. Vi har spurgt saa tydeligt og saa mange Gange, at det ikke kunde misforstås, om der overhovedet var nogen Mulighed for at faa Loven gennemført, hvis vi skrev den om, saa kunde Flertallet omtrent diktere den. Efter at have spurgt, Gud ved, hvor mange Gange, fik vi til syvende og sidst at vide, at det kunde ikke hjælpe noget. Der har altsaa ikke været nogen som helst Forhandlingsvillie. Naturligvis erkender vi, at vi ikke ifølge den gældende Forfatning ubetinget kan kræve, at dette høje Tings nuværende Flertal skal bøje sig for Folketingets Beslutninger, men ingen skal fortælle mig, at det nogen Sinde har været Meningen med den Forfatning, vi i Øjeblikket har her i Landet, at man efter et Valg som det sidste skal kunne sætte sig fuldstændig ud over Valgdagens Resultat paa afgørende Punkter, netop med Hensyn til Lovgivningsproblemer, som Valgdagen traf Afgørelsen af. Talen om Forhandlingsvillighed lyder meget godt, men der maa staa Forhandlingsvillie bag ved, og den mangler. At komme sammen i et Udvalg og sidde og tale sort faar ingen Sager til at blive gennemført. Det kan, synes jeg, ikke i Længden gaa an her i Landet at opretholde en Forfatningsordning, som medfører, at naar det tilfældigvis er Højre og Venstre, der har Flertal i Folketinget, sættes dette høje Ting ud af Funktion; vi kan vel faa nedsat Udvalg om de Lovforslag, der kommer færdige herover fra Folketinget, men Erfaringen har vist, at Forhandling om dem kun betyder, at vi kan faa Lov til at tale om dem, medens der, i samme Øjeblik der i Folketinget sidder